

[Justitsministeren.]

adoptere, findes i adoptionslovens § 2, hvorefter adoption kun må bevilges, når den efter foretaget undersøgelse kan antages at være til gavn for den, som ønskes adopteret.

Den undersøgelse, der således foreskrives, har tidligere været foretaget af en mødrehjælpsinstitution eller en plejehjemsforening (i København af direktoratet for børne- og ungdomsværnet), men er med virkning fra den 1. april 1976 ved lov nr. 137 af 24. marts 1976 om ændring af adoptionsloven overladt til særlige ved de amtskommunale socialcentre oprettede samråd med klagemulighed til det centrale adoptionsnævn, der har den endelige afgørelse af, om ansøgere skal godkendes som adoptanter.

Således som lovgivningen for tiden er, har justitsministeriet herefter ikke mulighed for at gribe ind i behandlingen af konkrete sager om godkendelse som adoptanter. Efter de principper, den aktuelle lovgivning hviler på, er det også overladt til samrådene og adoptionsnævnet selv at fastsætte de retningslinjer, hvorefter de vil afgøre, om ansøgere skal godkendes som adoptanter eller ej, og jeg ville umiddelbart finde det urigtigt at forsøge at blande mig i adoptionsrådenes og adoptionsnævnets arbejde hermed.

Jeg vil dog gerne hertil føje, at jeg er helt klar over, at adoptionsnævnet nylig med virkning fra den 1. november 1976 har gennemført en skærpelse af de alderskrav, der tidligere blev stillet til ansøgere om adoption, idet det nu som udgangspunkt kræves, at manden ikke må være over 40 år, medens kvinden ikke må være over 38 år på godkendelsestidspunktet. Som antydning har man imidlertid også tidligere arbejdet med – lidt højere – alderskrav i forbindelse med godkendelse af adoptanter, og disse krav har ved flere tidligere lejligheder været genstand for debat og overvejelser. Jeg kan således henvise til betænkning vedrørende børneforsorgen og mødrehjælpen (nr. 262 af 1960) siderne 36, 51 og 74 og redegørelse II fra maj 1970 fra det af socialministeren den 1. november 1968 nedsatte undersøgelsesudvalg vedrørende mødrehjælpsinstitutionernes virksomhed (Else-Merete Ross-udvalget) siderne 5, 22, 29 og 32.

Adoptionsnævnets vedtagelse af de nye alderskrav (der groft sagt tidligere var 45 år for manden og 38 eller 40 år for kvinden, afhængigt af, om det drejede sig om et dansk eller

udenlandsk barn) er sket på baggrund af konklusionerne i betænkning III fra justitsministeriets adoptionsudvalg (nr. 775 fra 1976) om godkendelse som adoptivforældre, idet adoptionsnævnet har vedtaget i det hele at lægge betænkningens konklusioner til grund som udgangspunkt ved afgørelsen af ansøgninger om godkendelse af adoptionssøgende. Hverken i denne betænkning eller i nogen af de øvrige ovennævnte betænkninger udtrykkes der tvivl om, at ansøgenes alder bør indgå som en væsentlig faktor ved bedømmelsen af, om de bør godkendes som adoptanter, idet det fra alle sider synes anset for givet, at personer over en vis alder i almindelighed ikke kan anses for tilstrækkeligt egnede til at adoptere.

De nævnte alderskrav har imidlertid, så vidt jeg kan se, ikke på noget tidspunkt skullet opfattes som ufravigelige. Først og fremmest gælder de ikke ved stedbarnsadoptioner eller andre »familieadoptioner«; i disse tilfælde kræves overhovedet ikke nogen egentlig godkendelse af et samråd eller af adoptionsnævnet, jfr. adoptionslovens § 4 a, stk. 2. Dernæst angives det i ovennævnte betænkning III fra adoptionsudvalget, at kravet om en maksimumsalder for ansøgere om adoption bør følges som altovervejende hovedregel, men altså ikke udtagelsesfrit. Endelig finder jeg at måtte fremhæve, at adoptionsnævnet i den skrivelse, hvorved samrådene pålægges at følge de i betænkning III angivne retningslinjer for godkendelse, anfører, at retningslinjerne skal følges »som udgangspunkt«, men altså ikke uden mulighed for fravigelser, ej heller fra alderskravene.

Der synes således også efter den kurs, der nu følges ved ansøgninger om godkendelse af adoptionssøgende, at være mulighed for fravigelser af de opstillede retningslinjer vedrørende ansøgenes alder. I hvilket omfang der skal ske sådanne fravigelser, må det være overladt til samrådene, eventuelt adoptionsnævnet, at afgøre efter en konkret bedømmelse i hver enkelt sag, og som anført ovenfor finder jeg umiddelbart ikke, at det er justitsministeriets opgave at forsøge at få indflydelse på adoptionsnævnets eller samrådenes arbejde, i særdeleshed ikke vedrørende behandlingen af konkrete sager.

Jeg vil imidlertid gerne til slut henlede opmærksomheden på, at folketingsudvalgets retsudvalg for nylig har stillet et spørgsmål til mig om problemerne omkring godkendelse af